

FOLK OG LAND

NR. 38 — 8. ÅRGANG

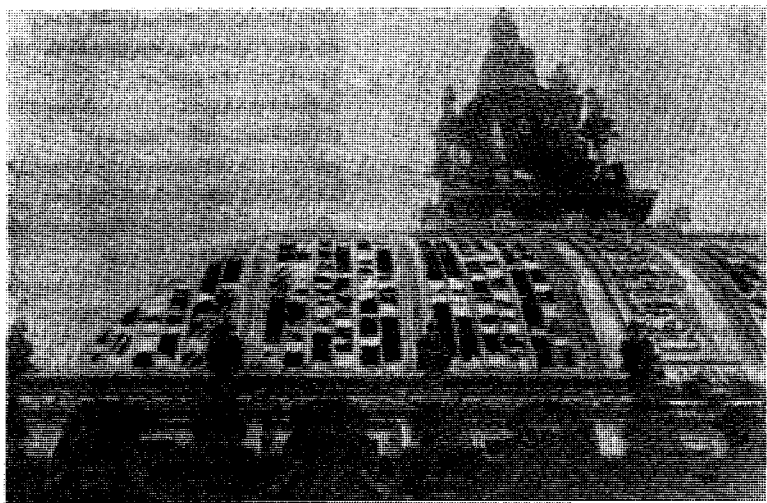
LØRDAG 5. DESEMBER 1959

LØSSALG 65 ØRE

Slik fabrikeres «historiske sannheter»

Da Münzenbergs propagandaverksted i Paris [fabrikerte «brunbøkene» om riksdagsbrannen i Berlin

Selebert galleri av kommunistagenter og jødiske skribenter avsløres i «Der Spiegel»

Riksdagsbygningens kuppel etter brannen

Mens det s.k. Hitlertyskland i en rettsstats former lot en selvstendig politieksport utrede riksdagsbrannen og mens den etterfølgende rettergang — slik som vi pekte på i forrige nummer — foregikk for åpen internasjonal scene og førte til frikjennelse av de tiltalte kominternagenter, arbeidet kommunismen og vestdemokratiet på en helt annen måte. Det er vår svenske kollega «Fria Ord» som slår dette fast. Den kampanje som på denne måte ble satt i scene og de fantastiske resultater den førte til, ble en lysende svendeprove for de internasjonale giftblandere, som allerede på dette tidspunkt 1933—34 innrettet seg på å preparere verdensopinionen til et forblindet hat mot det nye Tyskland og derigjennom skapte utgangstilting for den annen verdenskrig.

Når man ser hvorledes denne hetspropaganda med de mest åpenbare forfalskninger som materiale kunne bunnfelle seg i den alminnelige opinion tiltross for at det tyske rike hadde organer til å møte løgnene, så forbauses en ikke over den fremgang folkeforgifterne har hatt etter krigen. For nå er det ikke bare slik at det i krigen nedkjempede regime ikke kan møte hetspropagandistene, men det garnityr som både i Vest- og i Øst-Tyskland av seierherrenes nåde utgjør det ledende skikt, kan bare eksistere gjennom et

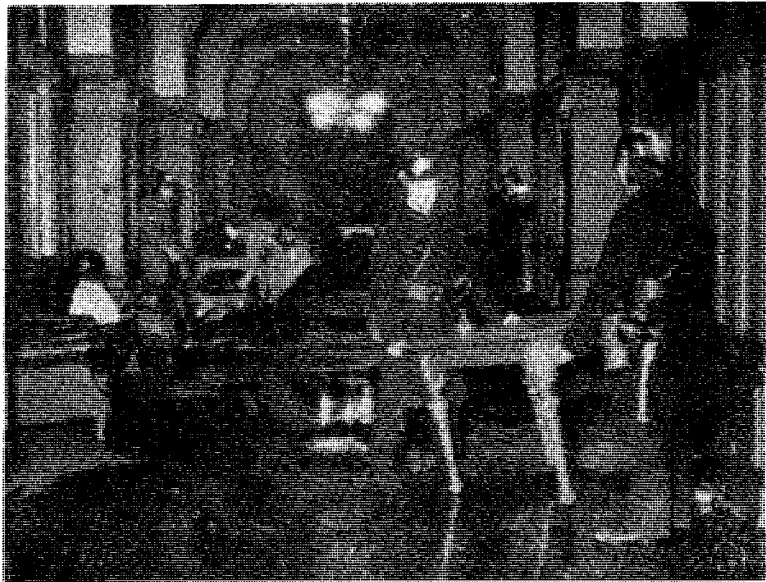
vakthold om de svulmende krigsforbryterlegendene. Selv etter at «Der Spiegel» gjennom sin artikkelserie klart og uomtvistelig har klarlagt at nasjonalsosialistene intetsomhelst hadde med riksdagsbrannen å gjøre, serverer norske radiokronikører fortsatt den gamle historie, bare pyntet opp slik at «det er mulig den nasjonalsosialistiske ledelse ikke kjente til brannen, men den var satt i scene av underordnede partiledere ved hjelp av den åndssløve van der Lubbe». Dette er muligens et fremskritt, men hvorfor ikke ta et noe lengre skritt fremover og si sannheten, nemlig at hverken over- eller underordnede nasjonalsosialister kan lastes for den brann van der Lubbe tente på.

I det omfattende materiale som Oberregierungsrat Fritz

Tobias har samlet om riksdagsbrannen i Berlin og som er blitt offentliggjort i «Der Spiegel»s serie inngår også et fyldig og avslørende stoff om den febrilske virksomhet som straks ble utviklet av kommunister og demokrater i den skjønne forening som preget den såkalte antifascistiske fronten.

Spiritus motor i denne aktivitet var Kominterns berymte europeiske agitprop-sjef (lederen for den kommunistiske agitasjon og propaganda) Willi Münzenberg. Denne, som siden tiden i Schweiz var en personlig venn av Lenin, Trotzky, Sinovjev med flere, disponerte over ubegrenset kapital og dirigerte i Weimartiden på en suveren måte den kommunistiske propaganda gjennom en mangfoldighet av aviser, tidsskrift, brosjyrer o. l. Umiddelbart etter riksdagsbrannen forflyttet han hurtig virksomheten til Paris, hvor han raskt bygget opp en sentral for den verdensomspennende propaganda mot den nye tyske statsledelse, og hvor nettopp riksdagsbrannen ble tatt til inntekt for en samlet «antifascistisk» internasjonal aksjon. Selv skjulte Münzenberg omsorgsfullt sin identitet — det måtte jo ikke komme fram at den kommunistiske internasjonale dro i trådene — og som staffasjefigurer overfor offentligheten gjorde man bruk av velkjente personer, blant annet fra svensk hold Georg Branting. Disse folk, som for størstedelen hadde et uklanderlig rykte stod utadtil som garanter for sannheten av de forbausende løg-

Fort. side 8.

Brannmenn i arbeid i Riksdagsbygningen

Olaf Holm:

«Retts»oppgjørets bakgrunn

Den tyske minister dr. Brüder kommer fra et forhandlingsmøte på Elverum folkehøgskule

«Peer, Du lyver!»

I

Bakgrunnen og opprinnelsen til de siste års rettskandale i Norge finner man i, hva som foregikk i Elverum — Trysil i april 1940. Der skjedde ting, som det med rene ord blir sagt, at man finner det sikrest, at de går i graven med dem, som kjenner til dem. De beretninger om disse begivenheter, som ellers har sett dagens lys, vitner ikke om trang til å sette sitt lys under en skjepp, hvilket berettiger til den slutning, at de ikke er særlig flatterende, for å si det forsiktig. Men nu og da kommer frem — vistnok til dels uforvarende — ting som passer inn på de tomme plasser i mosaikkbildet.

II.

En kort rekapitulasjon:

1ste fase: Stortinget beslutter å holde fast ved landets tradisjonelle nøytralitetspolitikk og pålegger regjeringen — etter dennes forslag gjennom statsministeren — å oppta forhand-

linger med okkupanten om okkupasjonsavtale på folkerettens grunn, i likhet med hva Danmark hadde gjort.

Tvil fra presidentens side om at dette ville la seg gjennomføre, hva nu denne tvil kan skyldes. Det er hittil ikke opplyst. Hans påfølgende ilreise til Stockholm. Forøvrig «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid da stortinget ikke er samlet. Noen formell votering ble ikke foretatt». (St. U.K. s. 262).

2den fase: Tilbud fra Vest om øyeblikkelig og tilstrekkelig hjelp som svar på en anmodning fra norsk side. (Koht).

3dje fase: Kongelig Nei til Stortingets beslutning ut fra personlig oppfatning av det parlamentariske styresett. Det spørsmål som forelå til behandling var av rent folkerettslig art. Folkeretten anerkjenner ikke konstitusjonelle innvendinger

Fort. side 6

Med norsk diplomat i fem verdensdeler

Minister Hans Fay forteller om antisemittisme i Paris, om
Trygve Gran på New Zealand og om Vansittart i London

HANS FAY: På post i fem
verdensdeler.
Dreyers Forlag.

slett ikke beroliget, men han syntes at de kunne prøve, for de kunne jo alltid snu før det var for sent. Det viste seg imidlertid at de ikke alene fullførte oppstigningen til høyeste topp, men at det også ble gjort på rekordtid, meget raskere enn noen gang tidligere».

Da verdenskrigen pågikk var Fay sendemann i Mexico og var altså noe utenfor de store begivenheter. Han besøkte imidlertid London under Münchenkrisen i september 1938 og noterer etpar ting som det kan være grunn til å merke seg når spørsmålet om krigsskylden drøftes. Han peker på at det vakte alminnelig lettelse i London da Chamberlain kom tilbake med Münchenerforliket og fortalte om «fred i vår tid». Imidlertid var det andre mektige folk i England som arbeidet for krigen. Fay forteller således at den norske minister Colban «sa at avtalen betød ingenting. Krigen ville komme innen et år. Colban hadde sine gode informasjoner, bl. a. fra Vansittart som var hans gode venn og en avgjort motstander av Chamberlain».

For kuriositetens skyld nevner vi også en bemerkning om krigen fra Fays side som nesten er for naiv selv til å være gjort av en mann i norsk utenrikstjeneste:

«Allerede under krisen i London hadde jeg omgås med den tanke at Norge kunne bli berørt av krigen fra første stund. Jeg visste at Hitler hadde vært meget misfornøyd da Ossietzky fikk fredsprisen. Jeg tenkte at han i sin hevngjerrighet kunne ha lyst til å gi Norge en smekk, om ikke på annen måte så ved å slippe noen bomber over Oslo allerede ved krigens begynnelse». (!)

Derimot faller det ikke minister Fay inn at kanskje Colbans gode venn Vansittart og dennes gode venn Churchill kunne få noe å gjøre med at Norge ble berørt av krigen!

Hvorfor akkurat Farmand?

Også i siste nr. av Folk og Land er der et harskt angrep på Farmand. Denne gang på lederplass. At vårt blad nettopp har valgt Farmand som skyteskive, er noe mystisk. Faktum er at Farmand, allerede i mange år og i stigen utstrekning, har stillet seg meget velvillig, hvor det gjelder å gi oss NS-folk spalteplass for vårt syn. Jeg kjenner ikke noe annet organ

Karl Seeland:

Kirken som suspenderte de 10 GUDS BUD!

Fordi den fant det nødvendig
for sine planer og fremgangsmåter

JESUS sa: «For sannelig sier JEG eder: Før HIMMEL og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven før det er skjedd alt sammen». (Matt. 5/18, jfr. Luk. 16/17 og 21/33).

Allikevel «suspenderte» statskirkeledelsen de 10 GUDS BUD, og ikke nok med det. Baketter skrøt de av det, og det er betegnende for dens mangel på bot og anger, at en mann som res.kap. Alex Johnson får de nestfleste stemmer til biskop, en mann som i forbindelse med Bergprekenen har skriftlig gitt fra seg følgende uttalelse: «Det samme gjaldt da vi løy for Gestapo. Jeg gjorde det personlig, og jeg ville gjøre det samme om igjen i dag, fordi det var det minste av to onder, men jeg var og er sørgelig klar over at det var et onde».

Det kan kanskje i denne forbindelse være på plass å minne om Hebreerbrevets kp. 10, vers 28/31, hvor der i vers 28/29 står:

«Har noen brutt Mose lov, da dør han uten barmhjertighet på to eller tre vitners ord; hvor meget verre straff tror I da den skal aktes verd som har trådt GUDS SØNN under føtter og ringeaktet paktens blod, som han ble hellig ved, og har hånet nådens AND?»

Ofte denne mann får ikke bare beholde sitt embete i kirken, men blir altså av en stor del av sine geistlige kolleger, ansett verdig til et biskopembete, tiltross for sin løgn, som han besmykker som det mindre onde, og forsikrer om at han i en liknende situasjon vil gjøre det samme.

I Hebreerbrevet står videre, hva vedkommende bør ta seg til hjerte, kp. 6, vers 4—6:

«For det er umulig at de som engang er blitt opplyst og har smakt den himmelske gave og fått del i DEN HELLIGE AND og har smakt GUDS gode ord og den kommende verdens krefter, og så faller fra, atter kan fornyes til omvendelse, da de på ny korsfester GUDS SØNN for seg og gjør HAM til spott».

Det er sterke ord, men de står dog i den av DEN NOR-

som har vist slik imøtekommenhet. Samtlige andre aviser og ukeblad begår de samme feil som F. o. L. påpeker, men med den store forskjell, at kun Farmand gir oss anledning til å ta til gjenmele. Dette har jeg erfaring for, da jeg ofte har prøvet å komme til orde i andre blad.

Jeg ber Dem derfor, redaktør, å innstille Deres kanoner mot andre mer berettigede mål, så at ikke denne ene åp-

SKE STATSKIRKE anerkjenne BIBEL, og løgner er brennemerke overalt, og hvordan kan en forkynder være tolk for SANNHETENS KONGE — når han selv er en bevisst løgner og frekt og freidig uttaler at han vét det er synd og vil gjøre det igjen om leiligheten tilbyr seg.

Den norske Statskirke sviktet den HERRE og MESTER som de forkynder, og så lenge den ikke har gjort bot og renset «sin stall», så lenge kan den ikke gjøre krav på å være en KRISTI kirke.

Som kirken er, så er dessverre vårt vill-ledte folk idag. De blir stadig hetset opp ved ny propaganda, for lederne i hatet og forfølgelsen frykter for «rensningens time». De har jo alt å vinne her i verden ved å klamre seg til sine rov og dekke over sine forbrytelser, men bak sin tilsynelatende sikkerhet skjelper de for det kommende oppgjør. Kirken har den største skyld og forpliktelse. Men det fritar ikke de andre, for synd og urett har straffen i seg selv — hernede eller siden.

Jonas Dahl har en salme, nr. 116 i hans salmebok, som lyder så:

Sterkt er det folk som dag og natt langs sine strømmer og strender haver sin hug til HERREN satt, oppløfter hellige hender, kjennes skal det i ting og råd, fedrenes GUD er enn attåd, alt til velsignelse vender.

Bedre enn klippeborgen bratt Guds frykt beskjermelse giver. Bedre enn sol ved dag og natt Frelserens kjærlighet driver. Måtte Guds frykt den store makt blive i oss — og Norges vakt Himmelens herskarer bliver.

Måtte Norges folk sanse dette og leve deretter, så trengte vi nok ikke hverken NATO-hjelp eller Nikebatterier, for GUD er dog DEN ALLMEKTIGE, hvis makt ingen kan rokke.

Karl Seeland.

ning mot det store publikum skal bli lukket for oss.

Det er selvsagt unødvendig for meg å understreke, at jeg helt ut deler Deres syn på at det er forkastelig fortsatt å drive «hetz» også av Farmand.

H. Franklin Knudsen.

Årsaken er kanskje at den som elsker sin sønn tukter ham, og at en stiller større fordringer til de anstendige enn til de uanstendige. Dessuten ligger det naturligvis en fare i dette at Farmand lettere blir trodd når det serverer sin hets enn de andre publikasjoner, som de fleste vel lyver. Red.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Norske krigsforbrytere

I dette forunderlige, forløyete land, som er så opptatt av andres feil og misgjerninger at en skulle tro at Skriftens ord om bjelken i eget øye var myntet spesielt på det, er det ikke å vente at åpenbare norske brudd på internasjonale lover og avtaler vekker noen slags offentlig oppmerksomhet. Det som monotont og uavlatelig beskrives som uhyrlige krigsforbrytelser når det gjelder andre folk, det lager en om til store heltegjerninger bare det er begått av nordmenn.

Vi omtalte i forrige nummer av Folk og Land den film, som nå med brask og bram er bebudet i avisene, om den gang bolde norske «heimefrontere» brukte Rikshospitalets kvinneklinikk til spionasjehovedkvarter, og sjefspionen, med engelsk oppdrag, da han ble knepet på fersk gjerning, «kjempet seg ut» tvers gjennom pasienter og hjelpeløse. Slik gjemte en seg feigt bak den beskyttelse et sykehus kunne gi, fordi anstendige mennesker naturligvis anser sykehus som et fredet sted beskyttet av det røde kors, som selv ville folkeslag har respektert. Det mest uhyggelige er at den overlege som medvirket til dette misbruk av røde-korsmerket og til å utsette sine pasienter for faren ved å bli trukket inn i skuddveksling og kamper, nå berømmes i samme aviser med bilde og rosende ord. Også hans etterfølger får sin del av rosen fordi han har medvirket til filmatisk forherligelse av disse ansvarsløse handlinger.

Det er så forstemmende som det kan få blitt, og gir et uhyggelig bilde av hvorledes den dømmesyke og hyklerske norske offentlighet praktiserer dette med liv og lære.

Og filmen «Omringet» som nå skal skandalisere Norges navn rundt omkring i en mere sivilisert verden, er dessverre heller ikke et enestående eksempel. Kvinneklinikken var ikke det eneste sykehus som ble misbrukt til ulovlige og farlige handlinger. Ved siden av sykehus har ellers gudshusene, kirkene, hatt en egen beskyttelse i krig som i fred. Det er bare bøller og ramp av laveste sort som forgriper seg på kirkene. Men det var noen i dette land som også trakk kirkene inn i forbryterske og folkerettstridige handlinger. Vi kjenner alle til den rolle det norske presteskap spillet i den uhyggelige bakholdskrig som ble drevet i dette land etter at en høytidelig hadde kapitulert og gitt avkall på all videre krigføring. Prester har direkte skrytt offentlig av de ulovligheter de begikk. De har deltatt i mord og drap, de har nektet å medvirke til alminnelig menneskekjærlighet ut fra politiske motiver, alt sammen under ledelse av den avdøde dobbelt-tungede baglerbisp Berggrav.

Men også Guds hus trakk de inn i striden og forbrytelsen. Helt fra de eldste tider kjenner vi til at kirken var et hellig sted. På dens terskel stanset mord og drap selv i de hardeste tider, og den som kunne ta på alteret han var frelst fra fienders etterstrebelser. I Norge åpnet norske prester etter kapitulasjonen kirkene for illegal virksomhet, for spionasje, for organisert oppsamling av «flyktninger» som søkte ut av landet for å delta i den krig som Norge høytidelig hadde lovet ikke å ville delta i mere. Ja, vi frykter for at det også foregikk langt alvorligere ting i ly av de terskler som fra gammel tid av satte et skille mellom fred og ufred.

Et folk som har drevet en slik praksis, et folk som har misbrukt det hellige og det barmhjertige, et folk som har brukt sykehus og kirker til en lurvet bakholdskrig med mord og drap og tyveri, det har såvisst intet det skulle ha sagt siviliserte nasjoner, knapt nok et samfunn av busknegre, som dog i all sin brutalitet og uvitenhet har bevaret noe av sansen for det sømmelige og anstendige.

Vi venter ikke at de selvgode kumpaner som har forpaktet den offentlige mening i dette land skal forstå det

Deutsche Handelskammer

in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Heftye og Frogg A/S, Elektro-u. Radioagenturen, Munkedamsvn. 3 b, Oslo.

Heidelberger Gutenberg-Druckerei G. m. b. H., Kirkegt 25, Oslo.

A/S Heidenreich & Co. Ltd., Röhren engros, Ø. Slottsgt. 29, Oslo.

C. Heitmann-Jacobsen, Manufakturwarenvertretung, Tollbugt. 4, Oslo.

Aktieselskapet Hekla, Textil u. techn. Agenturen, Karl Johansgt. 3, Oslo.

Helgesen & Co., Tobak- u. Konservagentur, Tollbugt. 11, Oslo.

A/S Tore Helset, Fotoagenturen, Kr. 4des gt. 4, Oslo.

Johan Heltung A/S, Agentur-geschäft, Ø. Slottsgt. 17, Oslo.

Grosserer Einar Hemsén, Kirkegt. 15, Oslo.

Arne Henriksen, Agentur in Kolonialwaren u. Früchten, Prinzensgt. 6, Oslo.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Har De kjøpt

Birger Furuseths bok
«JEG VAR SPION MOT
SOVJET OG BLE KNEPET»?
(Pris kr. 12.—).

Hvis ikke så gjør det i tide
før jul.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takstiller av
jern, malertrapper og helsbare
loftstrapper.

Agenturer for Nordland, Troms og Finnmark

søkes av øvet salgsmann.
Henvendelse til ekspedisjonen.

uhyrlige en har begått, og vi er dessverre også redd for at storparten av det norske folk etter de siste års iherdige opplæring i demokratisme ikke er istand til å skjelve rett fra urett, men vi håper iallfall at det utadtil vises noen forsiktighet med å lage bøker og filmer om krigsforbrytelsene. For Norges skyld.

H. FRANKLIN KNUDSEN:

Hva jeg mente og hva jeg mener

En rekke av samfundets fremstående menn er gitt anledning til å uttale seg i kringkastingen om ovenstående. Forklare seg for folket.

Rent generelt sett kan de se tilbake på et feilaktig politisk syn i yngre år, alle sammen. Det mere borgerlige innslag blant bekjennerne, tok feil fordi de trodde å kunne stoppe utviklingen, og fortsatt nyde godt av privilegiene. Borgerstaten bygget på kristendommen offisielt, men den ga seg lite utslag, hvor det dreiet seg om nestekjærlighet. Kun derfor kastet de radikale kirken overbord, det var bare ord og ikke gjerning.

De dømte den kristne stat til undergang og valgte materialismen, som borgerskapet alltid hadde koset seg med, på hverdager. I stedet for kjærlighetens evangelium valgte man hatets. Det var dette, som skulle føre til velsignelse for alle. Da skulle alt bli delt av jordiske goder på rettferdig vis. Tenk det, hvor enkelt og genialt var ikke en slik praktisk løsning. Man kalte det marxismen, og nesten alle dem som har noe å si i dette land, opplevet en ungdom fylt av en slik overbevisning. Hvor trist må det ikke være å se tilbake på slike år. Hvor flate og tanke-tomme. Forstod man ikke den enkle ting, at man selv den gang var ofre for materialismen og den kyniske penge-tenkning. Arbeideren var en handelsvare. Kunne det hjelpe ved fagorganisasjonens voksende makt å høyne prisen på denne vare? Var det ikke nettopp denne betraktning en skulle døde! Så fikk man eksemplet Sovjet, som stod som mønstret på den nye tid. Borgerskapet bekjempet dette som en fare for dets egen lommebok, selvsagt ikke fordi det var materialistisk. Derfor har også den borgerlige propaganda, mot et slik marxistisk system, vært forfeilet.

Ja, i den grad, at det inntil dags dato har fremmet det det mente å bekjempe. Våre nuværende makthavere har ikke bevirket noe under. Det er ikke på basis av deres ungdoms idealer og lære, at den almindelige velstand har øket. Denne skyldes kun teknikkens stormmarsj. For at alle skal ha det godt, må det være meget å dele på.

Den materielle velstand er dog størst i USA, hvor det kapitalistiske system har hatt makten den hele tid. Der fant man i tide ut at kapitalismen var dømt, hvis man ikke skapte økonomisk gunstige kår for de brede lag, og der-ved skaffet kunder til den stadig økende produksjon. At dette foregikk under heftige arbeidskamper og under stor motstand fra en reaksjonær utbytterkaste, skal ikke for-

ties. Ja, det skal heller ikke skjules, at de metoder de store finans- og industriforetagender benyttet seg av for å hindre en slik utvikling, trygt kan sammenlignes med det bolsjevikiske system.

Hva som imidlertid må for- bause en, er at de folk som føler seg kallet til å lede andre er så blinde. At de ikke forstår en slik utvikling og undertrykkelsen ikke blir mere rettferdig om man selv overtar utøvelsen av den!

Det de mente var feil, vil alltid bli feil uansett hvilket ideologisk firmamerke man setter på systemet. Derfor er også vår tids kolde krig og dens propaganda idiotisk. Det er blitt en kamp om hvem som har størst materielt utbytte av det politiske system som hersker. Alle ønsker frihet og fred. Frihet og fred betyr i begge leire, flere kjøleskap, biler og vaskemaskiner. Brød og sirkus, som i romerrikets undergang. Selv en så enkel ting, som at frihet kan tilkjempes individuelt, forstod man ikke. At der ikke eksisterer noen kollektiv frihet, som politikerne mener å kunne fremtrylle. Individets frihet er en meget sjelden foreteelse, og hos demokratiske politikere forekommer den ikke. De snakker jo som oftest om ting som de ikke har noen anelse om. Med frihet kommer fred, hvis frie menn styrer samfunnene. Det gjør de ikke, og derfor er alt skvalder om fred en forhånelse mot tenkende mennesker.

Maset og valset sammen, under trykket av materielle ting, stønner borgerskap og arbeiderklassen, som nu snart får like tunge velstandsbyrder å bære. Det blir mindre og mindre tid til å tenke. Masse mennesket legger seg som gjørme over de krefter som kunne skaffe dem oppreisning og livsmål, i stedet for anskaffelsestvang og likhetsjag.

Der var ingen som nevnte slike ting blant «Hva jeg mener».

Åndløst og tanketomt fra A til Z. Selv Øverland så sprogstriden som noe av det vesentlige. Det er profeten. Han hører hjemme blant dem, han slapp marxismen, men evnet ingen nye tanker.

Vi, hvis mening ble belagt med fengselsstraffer, og hvis tanker derfor ikke har noen verd, kan være glad for at vi har skilt lag med dem, som tok feil og tar feil.

Mange av oss har forundret oss over at nettopp vi skulle bli så hårdt forfulgt. Hva de mente og hva de mener, er årsaken til dette.

Det tjener som det beste bevis for at vårt skolevesen er forfeilet, en sak jeg senere skal komme inn på.

H. F. K.

PEKINGS SKYGGE

Forfatteren av nedenstående artikkel har tatt oss ille opp at vi har gjengitt hva en korrespondent til et svensk ukeblad skriver om sine inntrykk fra Sovjetsambudet av i dag. Han er særlig indignert over den underskrift vi har satt til et bilde av kinesiske soldater. Underskriften er, som den oppmerksomme leser vil ha sett, et sitat fra artikkelen. Ellers står det jo intet i underskriften om at de soldater bildet viser er umenneskelig brutale (det vet vi intet om), men at det kinesiske system er det, og likeså er «den asketiske hengivenhet», som altså da går på soldatene skremmende. Men bortsett fra denne begrepsforvirring hos Dale, som vel skyldes iveren etter å få lagt frem en egen mening om verdensproblemene, så synes vi hans artikkel er vel verd å trykke:

«Pekings skygge hviler alt over Sovjet», iesser jeg og blir interessert. Det er den svenske «Rørelsens» blad «Vägen framåt» som har hatt en artikkel om emnet, som F. og L. har funnet så verdifull at det har latt den trykke opp i norsk oversettelse. Et høyst ordinært bilde av en tett gruppe soldater har fått denne underskriften: «Den umenneskelige brutalitet i det kinesiske system skremmer, den asketiske hengivenhet likeså». Jeg studerer bildet med den skremmende underskrift, vakre unge ansikter og slanke tørre typer, men hva kan en ikke slenge på av en underskrift når en er under Gulletts stålharde meningslov.

Det er i grunnen ikke særlig mye det svenske bladet kan berette om Pekings skygge. I Moskva studerer fem tusen kinesiske studenter. Der holder de seg for seg selv og har ingen interesse for piker og fornøyelser. En springmarsj tidlig om morgenen og så «pugging» til inn i svarte natta.

Disse unge menn er kommet fra et stort folk med en eldgammel og høy kultur, en kultur som har frembragt slike åndens stormenn som Lao-tse, Konfusius og Buddha. De er kommet til de russiske universiteter for å sette seg inn i Vestens naturvitenskap og teknikk, og dette gjør de ved et intenst arbeide fra morgen til kveld. Det er denne virksomhet Vesten betegner med det odiose ord «pugg». Men de kinesiske studenter vet hva de skylder rekken av sine avdøde forfedre og sitt folk. De er ikke kommet til Vesten for å sette seg inn i den kristne religion, som for dem i den jødiske form, må fortone seg som bortimot primitiv. De er ikke kommet til Vesten

for dens filosofis skyld, som for dem må fortone seg så noe bortimot villfarende. De har jo halt Lao-tse som rettleder, de er oppvokset med Veien og Dyden. De er ikke kommet for å sette seg inn i våre økonomiske systemer, såvel kapitalismen som kommunismen er forlenget tilbakelagte stadier i kinesiske samliv og samfunns-liv. De er bare kommet for å ta imot hva de trenger: Vestens naturvitenskap og teknikk.

Disse unge kinesere, de renner ikke etter de russiske damer, heller ikke etter de russiske lettferdige, de lever i den største seksuelle avholdenhet. De er en kompakt hån mot Vestens psykologi, som på det bestemteste hevder at seksuell avholdenhet er drepende for kropp og sjel. Og i så måte kan de vise til vår egen Kristus. Var han en avkoblen skjørtjeger, nei han hevet de lettferdige opp til sitt plan ved å si: «Den som meget har elsket, ham skal meget tilgives». Disse kineserne kjører ikke bil, de er således ikke kunder hos General Motors eller Standard Oil. De er helt avholdende i drikk, de er ikke avtakere av skotsk whisky eller fransk konjakk. De forstår kanskje Hendels Largo, resten av Vestens musikk er dem kanskje bare ulåt. Men de tar seg en springmarsj om morgenen for dagens arbeide tar til. Visselig er ikke denne springmarsj ledet av en hingst fra Statens Gymnastikkskole, den er utført i overensstemmelse med Yogiens gamle kroppskultur.

Denne ungdoms asketiske hengivenhet skremmer de unge russiske kommunister. Og så Vesten hadde engang en hengiven asket. Han som sa at

Forts. side 7

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

I DEN BRITISKE AMBASSADE I BERLIN

15. august 1939. «Og sørg for, Harrison», sa den britiske sendemann i Berlin til ambassade-sekretæren som avslutning på en lengere samtale, «at jeg helst allerede i dag får snakke med en fra Utenriksdepartementet! Jeg har følelsen av at jeg ikke har sett noen på lenge».

Ambassadesekretæren, en ung, lettvinnt mann forlater sendemannens arbeidsværelse som vander ut mot Wilhelmstrasse. Han har som sin sjef et sort slips med kornblomstblå striper, for begge hadde tilbragt sin skoletid ved samme engelske skole, det berømte Eton College, og englenderne bærer gjerne sitt gamle skoleslips som kjenne-tegn. Han visste hva han hadde å gjøre: Den tyske utenriksminister, herr von Ribbentropp, oppholdt seg denne sommer i Schloss Fuschl i Salzburg og således kunne sendemannen her i Berlin bare få snakke med den ansvarlige statssekretær. Sekretæren lot spørre i Utenriksdepartementet om og når det passet herr statssekretær von Weissäcker å ta imot sendemannen. Dette utførte han pr. telefon, idet han ringte opp til dr. Siegfried i Utenriksdepartementet og snart fikk beskjed om at man ventet hans sjef samme aften.

Den britiske sendemann Sir Neville Henderson var en mann på 57 år og hadde tilbragt mere enn tre årtier av dette i sitt lands utenrikstjeneste. Han hadde begynt sin løpebane i 1905 som tredje-sekretær hos den britiske sendemann i Petersburg

og var senere kommet vidt omkring: I Tokio hadde han vært, påny i Petersburg, i Rom, i Paris. I Konstantinopel hadde han i flere år innehatt den viktige stilling som overkommisær og hadde fra denne tid bragt med sin forkjærlighet for sigaretter med tyrkisk tobakk. Han hadde vært i Kairo, så i Jugoslavia og i Argentina, og nå hadde han i to år vært her i Berlin som etterfølger etter sendemannen Phipps, som var overflyttet til Paris. Men med ham var det ikke bare sjaltet ut en sendemann, men det var også kommet en helt annen menneskelig type som sendemann.

Sir Eric Phipps hadde vært den fullendte høytidelige salongdiplomat. Man kunne faktisk ikke forestille seg ham annet en i flosshatt. Henderson gjorde seg derimot til av sin liketilhet. Man så ham nesten bestandig i en lysegrå dress, og under jakken bar han nesten alltid en pullover, til og med ved

Sammensvergelsen mot freden. Franske offiserer besiktiger britisk stridsvogn som ledd i det militære samarbeid

Sir Neville Henderson

offisielle anledninger, noe som vel var bekvemt, men neppe korrekt. Hans kjepphest var det alltid å bære en svartrød nellik i knapphullet. Hvor han oppholdt seg og hvor han enn reiste — var det hans kammertjeners sak å skaffe tilveie den svart-røde nellik. Det hadde allerede vært fryktelige scener i forbindelse med denne nellik, således for eksempel i februar dette år da en mottagelse av sendemannen hos damer og herrer av Deutsch-Englischen Gesellschaft i Köln holdt på å gå overstyr fordi det i siste øyeblikk ikke fantes noen svartrød nellik. Imidlertid fikk man tilslutt fatt i en og så kunne Sir Neville Henderson beroliget vise seg for offentligheten. Han pleiet denne lille fikse idé med nellikken som en forrett som verden fikk respektere hos en englender.

Den som så ham måtte ta ham for en engelsk landadelsmann. Han snakket livlig, ugenert, han understreket setningene med håndbevegelser. I sin studietid i Bonn hadde han holdt til i korpshuset til der Bonner Borussen og hadde fra dengang noen tyske bekjente. Nå hjalp det tysk-engelske selskap ham til mange nye bekjenskaper. Stiftelsen av dette selskap hørte til de mange anstrengelser Tyskland gjorde seg for å bedre forholdet til England og englenderne, og sendemannen Henderson var ofte tilstede ved selskapets tilstelninger. Man la merke til at den slanke man gikk mere bøyet enn rimelig var for hans sportslige type. Ofte snakket han om hjortejakter som han var med på ved nedre Donau, men var han virkelig en god jeger? Så det

ikke heller ut til at han ikke hørte så godt lenger? Og hvorledes var det med hans hukommelse? Hadde ikke et ondsinnet medlem av den britiske ambassade åpent fortalt at man fra London av hadde gitt ham beskjed om ikke lenger å gå alene til viktige samtaler, men ta med en pålitelig ledsager?

Fra den britiske ambassade til Utenriksdepartementet var det bare få skritt. Begge lå i Wilhelmstrasse, som bar sitt navn etter soldatkongen Friedrich Wilhelm I. Det lille palé som englenderne hadde kjøpt og som engang jernbanekonge og spekulant Strousberg hadde latt bygge, den mest fremtredende representant fra gründer-tiden i syttiårene, hadde nummer 70, mens det over den sorte dør i Utenriksdepartementet, som ministerens og statssekretærens besøkere benyttet, stod nr. 76. Mens Hendersons franske kolleger bestandig kom i bil, skjønt det heller ikke var langt fra Pariser Platz hvor den franske ambassade lå, så pleiet englenderen å gå den korte strekningen tilfots. Slik slentret han da også denne sommeraften nedover gaten til Utenriksdepartementet.

Da han hadde passert inngangen, ringte portneren til sin kollega, den langfrakkede tjener i 2. etasje for at han kunne stå ferdig, og Henderson skrittet forbi de to små sfinker som en tidligere eier av huset, en russisk greve hadde latt stille opp der i 1805. Nå steg Henderson opp trappen på den røde løper, mens veggbelysningen i form av blomsterkroner fyller trappeoppgangen med et varmt gult lys. Øverst oppe hadde tje-

Blant tyske sadister på Nr. 19 og Åkebergveien

På jakt etter grusomheter i oberst Lunds sporløst
forsvundne bok «Dødsdømt»

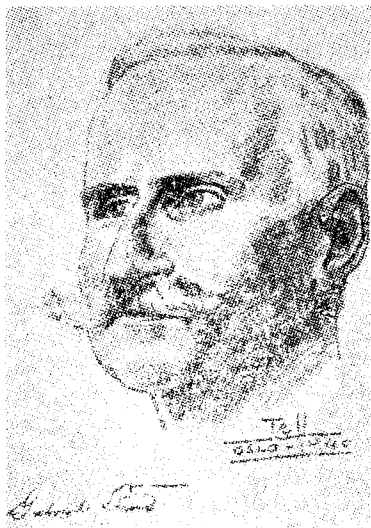
Professor Didrik Arup Seip har i det siste holdt en serie foredrag i Oslo Folkeakademi om sine opplevelser i tyske fangeleire. Det var jo ikke så lenge Seip satt internert, idet han som bekjent fikk gå helt på frifot i Tyskland i selskap med sin kone. Nå, rett skal være rett, det var ikke mye hetsen Seip presterte, men på den annen side hadde en inntrykk av at publikum var skuffet over de manglende grusomheter og hilste hvert tilløp med glad tilfredshet.

Det er nokså pussig for oss som har prøvet forholdene i fengsler og fangeleire etter mai 1945 å sammenligne våre egne erfaringer fra disse anstalter med beretningene fra de grumme forhold før patriotene overtok. For det pus-sige er at alle de som hadde så mye å klandre tyskerne for, og som altså var så på det rene med hvorledes forholdene bør være i fengsler og konsentrasjonsleire, de gjennomførte nok på ingen måte reformene da de selv tok til å sperre inne sine politiske motstandere. En kan visst trygt si tvertimot. Vi viser i så måte til de mange bøker og beretninger som er kommet ut om forholdene, f. eks. av Martha Steinsvik og P. Harsem.

Vi har før gitt noen smakebiter på forholdene i Sachsenhausen, slik Odd Nansen skildrer dem i sin bok. Naturligvis var alt såre ilde, men det var øyensynlig ikke de

neren i svart frakk allerede åpnet glassdøren som bar preg av gammeldags borgerlig fornemhet, og tok imot hatten til sendemannen. Så førte han ham, slik forskriftene krevet det — inn i sendemennenes venteværelse, og straks etter satt Henderson så like overfor statssekretær von Weissäcker.

(Neste gang: En ettertenksom sendemann)

oppholdet godtgjort med kon-tanter som hadde det ilde. De satt der med sin overflod av matpakker og så på at øst-folkene gikk til grunne. For merkelig nok later det til at om kommunikasjonsvesenet i Tyskland ble bombet sønder og sammen så også sivilbe-folkningen led den bitterste nød, så gikk pakke-trafikken til Odd Nansen & Co med urokkelig sikkerhet. Det in-ternasjonale Røde Kors kon-sentrerte seg øyensynlig slik om denne oppgave at det av rene skjære utmattelsen da freden brøt løs ikke engang orket å beskytte de norske søstre som hadde tjenest-gjort i organisasjonens tyske avdeling. Disse søstre fikk heller ingen Røde Kors-pak-ker da de ble sperret inne, ik-ke engang den åndelige føde som ligger i en liten vennlig hilsen med takk for innsat-sen i menneskelighetens tje-neste. Men for å komme til-bake til den tyske konsentra-sjonsleir som Odd Nansen be-skriver, så må det være aldri så liten grunn til å spørre hvorledes de tyske sadister, hvis store fornøyelse var å slå ihjel og sulte tildøde fangene i disse leire kunne medvirke så intenst og ivrig til denne pakkeflom? Og hvorfor er det blitt så stille om denne bo-ken til Odd Nansen i de kret-ser som ellers så ofte og så

gjærne forteller om konsen-trasjonsleirene?

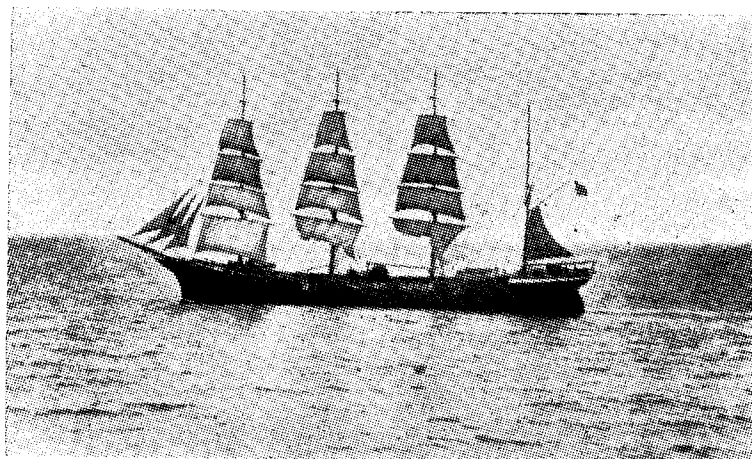
Det var forresten en annen bok om disse forhold som det gikk enda verre med. Den simpelthen forsvant fra mar-kedet og lar seg i dag bare oppdrive antikvarisk i et me-get begrenset antall. Den hø-rer til litteratur som det norske folk ikke bør lese for-di dens skildringer avviker aldri så lite fra den autoriser-te versjon, og er forsåvidt li-ke solid avlivet som bøkene på Hitlers meget omskrevne kjetterbål. Vi sikter til oberst Gabriel Lunds bok «Døds-dømt», som kom på Ernst G. Mortensens Forlag, men som sporløst forsvant etter at re-tte vedkommende hadde lest hva der berettes om forholdene på Nr. 19 og på Åker-bergveien.

Oberst Lund ble av den tyske krigsrett dømt til døden for krigsspionasje og alle har vel lest så mye i allehånde krigsbøker at de vet at den knepne spions lodd er døden uten barmhjertighet i alle hære på krigsfot i hele ver-den. Bare obersten selv fin-ner dette forbausende. Vel, så hender det merkelige, at «det menneskelige uhyre Adolf Hitler» selv griper inn og benåder den spionerende oberst til en kortere fengsels-straff, som han da avsoner i disse norske fengsler etter eget eget ønske. Tyskerne tilbød ham avsoning med vaktarrest på en tysk festning og under forholdsvis frie forhold. Sam-men med obersten ble også etpar andre nordmenn som var dømt til døden ved krigs-retten for spionasje benådet.

Vi vet ikke hva det gikk av Adolf Hitler, som jo etter den beskrivelse «historikerne» gir av ham burde hilst krigsret-tens dødsdommer med stor og inderlig tilfredshet. For alt vi vet, så kanskje han ville gjø-re Quisling en glede ved å be-nåde en landsmann. Skjønt (Forts. s. 6).

Britiske rettsbrudd tilsjøs i 1. verdenskrig

Gammel skibsfører forteller om bak-grunnen for torpederingen uten varsel

Norsk seilskib med påmalte nøytralitetsmerker fra første verdenskrig

En gammel skibsfører Karl Anton Dahl kommer innom med et permanent aktuelt tema i Norge, nemlig den krikkløshet hvormed Ola Nordmann har slukt og tar for god fisk all den Greuelpropaganda og forvrengning av historiske fakta, som i de siste to ver-denskriger fra fransk, belgisk, russisk, men særlig fra britisk side er utbredt mot den tyske ledelse og det tyske folk. Dette er et forhold som fort-setter iøynefallende den dag i dag! På en slik løgnaktig ba-sis er en forbrødring ikke tenkelig.

Det norske folks uvitenhet om slike ting skyldes slett ikke bare dets svære, dul-mende lystlesning av ukeblad og magasiner, men først og fremst en ensrettet «under-visning» i skole, radio og presse. Også dette siste må til-skrives den bedrevne, effektive klappjakt på uavhengige kul-turpersonligheter og veilede-re. Slike personligheter som f. eks. den siste på skansen — Johan Scharffenberg — er et sant demokratis u-om-gjengelige forutsetning!

Mange gysere er spredt om de tyske U-båter i 1. ver-denskrig. Som i denne krig om de tyske Waffen SS-forband. Men forholdet var jo det at England startet sin sulteblokade av Tyskland den 20.8. 1914. I desperat selv-forsvar for sine kvinner og barn besluttet Tyskland sin U-båtblokade den 18. februar 1915. Lord Robert Cecil, som siden fikk fredsprisen — ble utnevnt til britisk bloka-deminister.

Norske nøytralitetskrenkende avtaler med England.

Selv om man er klar over at tyskerne i den annen ver-denskrig ble narret til Norge av vestmaktene som ville ha dem her — må vi ikke glem-me at tyskerne så på Norges høytidelig proklamerte nøy-tralitet med mistankens skjerpede blikkk. Det forelå nemlig

flere mistenkelige parallelt-løpende tildragelser i begge verdenskriger.

Rent bortsett fra den in-nenrikske demoralisering og oppløsning av retts- og æres-begreper det medfører et sta-ten, når det passer, bryter sine egne grunnsetninger og både nasjonal og internasjo-nal rett.

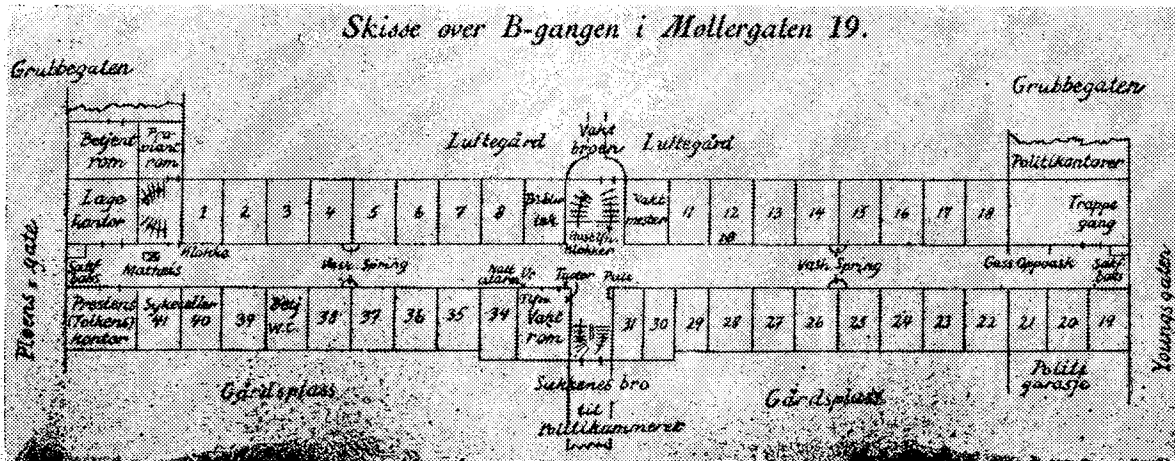
I den første verdenskrig inngikk Norge med England den beryktede Fiskeavta-le, som tyskerne ikke fikk greie på før etter krigens slutt: Nordmennene forpliktet seg til å «båndlegge» all sin fisk på den måte at den ikke skulle komme tyskerne til gode. Fischen råtnet på lag-rene i Norge. Professor Wil-helm Keilhau karakteriserer denne avtale som en ukor-rekt, ikkevenlig handling mot den annen krigførende part — Tyskland (i verket «Det norske folks liv og historie»).

Så har vi den såkalte bun-kerdeklarasjonen som besto i at den norske handelsflåte for hver tusen tonns kull den bragte hjem til Norge, måtte overfor England forplikte seg til i engelsk tjeneste å frakte mangfoldige ganger mer. 1917 — 18 ble all tilførsel av kull til Norge stoppet og vi fikk den berømte vedhugst.

Forts. side 7

Tidligere skibsfører Karl A. Dahl

Skisse over B-gangen i Møllergt. 19

Blant tyske sadister

(Forts. fra s. 5).

det passer naturligvis heller ikke, for også Quisling var som bekjent «en blodig tyrann».

Vel, løsningen på denne gåten får stå hen, men hva skal en så si om disse tyske fengselsadister som vi har hørt så mye om, og som opptrådte så besynderlig? Etter de reformer patriotene innførte med hensyn til fengselsbehandling da de overtok fengselene, var det som bekjent vanlig at fanger som ikke var dømt til døden og faktisk heller ikke alltid ble det, ustanselig ble vekket midt på natten og fortalt at nå skulle de snart skytes. Noen ganger ble de også trukket ut og stillet opp til en skinnsekusjon. Innimellom disse fornøyelige spøkefullheter, ble de satt til å grave lik, til å tømme latriner eller lignende som en antok de ville sette pris på som avveksling. Vel var det så at små tekniske vanskeligheter hindret dem i å få det ringeste livstegn fra pårørende et halvt års tid, og at den brutale tyske ordning med å tillate pakke-mottagelse var avskaffet, men ellers gikk jo hyggelige presster av typen Traaen, som obersten forteller om, rundt med åndelig belæring i pistolhylstret.

Da burde det jo være andre greier de kunne prestere disse som en hel verden har stillet opp som grusomme sadister og uhyrer av fengselsvokter. Pussig nok later det til at oberst Lund har truffet på de samme sinkene som Odd Nansen i Sachsenhausen. For hva forteller han ikke fra fengselsoppholdet:

La oss først trykke den midt-dagsliste han gjengir fra senhøsten 1941:

- 23.-11. Kjøttpudding med kålrot, søtsuppe
- 24.-11. Fiskefilet med kålrot, spinatsuppe
- 25.-11. Blodpudding, gryn-velling
- 26.-11. Sprengt torsk med kålrot, fiskesuppe
- 27.-11. Rugmelsgrøt m. v.
- 28.-11. Rognkaker, kålsuppe
- 29.-11. Fiskepudding med kålrot, fiskesuppe
- 30.-11. Brunet lapskaus, spinatsuppe
- 1.-12. Brunete seikaker med kålrot, gryn-velling
- 2.-12. Spekesild, kålrot, kålsuppe
- 3.-12. Stekt sild, kålrot, kålsuppe
- 4.-12. Klippplukkfisk, gryn-velling
- 5.-12. Rognkaker, gryn-velling
- 6. 12. Havregrøt m.v.
- 7. 12. Kjøttlaupskaus, spinatsuppe.

Obersten føyer til at «til

middag vanket det som regel ganske rikelig med bra poteter».

«Til de store høytider vanket det bestandig en del ekstraforpleining, som det kan bli sagt litt om til sin tid senere. Men også ellers var det ikke så rent sjelden, at det kunne bli delt ut ett eller annet ekstra til forbedring av kosten, iallfall til de tyske fanger i Åkebergveien, såsom et stykke gjetost, litt sirup, en ekstraporsjon godt smør, en boks brisling eller kippers, i frukt-tiden enkelte ganger også epler».

Obersten medgir at kosten var både tilstrekkelig og upåklagelig, men føyer til at han gikk ned 7 kilo de tre år han satt inne. Han medgir dog at da han slapp ut igjen til de vanlige rasjoneringsforhold gikk han ytterligere ned. Forøvrig var det «flere som hadde tiltatt noen kilo i vekt i fengslet».

Denne dødsdømte norske obersten fikk av en eller annen uforklarlig grunn lov av de tyske sadister å vandre noenlunde fritt omkring i fengselet. Pakker og mat strømmet inn til ham og han kokte sin egen kaffe på en kokeplate ute i gangen:

«— fra 24. juli og siden-etter kom der flere ganger i uken pakker fra forskjellige med tildels meget rikt innhold. Sender og pakker ble imidlertid i tiden før krigsretten nøye gjennomsett ved den tyske vakt. Anderledes derimot senerehen for mitt vedkommende».

Men obersten har naturligvis også grov mishandling å besvære seg over:

«Og to brev fra min hustru av 4. august og 12. august ble først utlevert 30. august, — et utslag av den tyske hensynsløshet, hjerteløshet og hårdhet, som vi senere har lært å kjenne til bunns».

Det bør kanskje tilføyes at denne fjorten dages forsinkelse av brev til den arresterte spion kanskje hadde en naturlig forklaring siden han akkurat i dagene fra 22. aug. og utover stod for krigsretten. Imidlertid var det igjen lyspunkter, som han riktignok tilskriver den norske fangevokter, men som vi nok også synes de tyskere som hadde ham i forvaring må få litt ære for:

«En dag — det var 6. aug. — sier han til meg: 'Nå har jeg funnet på noe lurt for obersten'. Fra betjentrommet hentet han inn en kurvstol med ryggstø og stoppet sete. Den fikk jeg til fri disposisjon såvel for mine mosjonsturer som inne i cellen min. Den kom til å følge meg gjennom he-

le min fangetid, også etter overføringen senere til «Bayern», og har således skaffet meg uendelig megen behagelighet og lettelse i fangelivet — ».

Også de to andre dødsdømte spioner hadde det etter forholdene bra:

«Utover kvelden dagen etter holdt Solem og Staff veritabelt champagnegilde under besøk av kvinnelige pårørende, som også var en titt bortom min «flott» celle».

«At den norske betjening måtte føle seg usikker under slike forhold, er ganske rimelig. Det var jo helt umulig for dem å være helt inne i de friheter som var tilstått oss dømte av tyskerne. Enda verre scener utspilte seg dels nede i Ågangen, dels ellers også under det tyske regime. Der kunne nemlig forekomme ikke bare slikt som den kabareten jeg før har nevnt, men veritabelt fylleslagsmål, bl. a. et par ganger med Bratland og 2 ganger med de 6 internerte polske sjømenn, som hadde fått en kurv med øl inn gjennom et vindu i første etasje. Svir på en eller annen celle hørte vi også om, således 23. september, 26. september, 6. oktober, 14. oktober, 15. desember og 21. desember. Reine festligheter fikk jeg også høre om hos en og annen, såsom hos Wright, H. Ramm og Cappelen jr., for ikke å tale om Hannevig».

Det er ikke så rart at obersten med kledelig stolthet forteller at Møllergata 19 ute blant folk i den tid ble kalt «Møllergata Society» og «Hotell Europa».

Da oberstens hustru døde under hans opphold i fengslet fikk han «av kommissar Fehmer 14 dagers fullstendig frihet for å kunne ordne alt som forestod». (!)

Senere ble oberst Lund så overført til Åkebergveien. I den anledning sier han om Nr. 19:

«Stort sett er jeg — fra sett den uhyrlighet, at man i det hele tatt har satt meg fast (!) — av de tyske myndigheter blitt pyntelig, anstendig og forståelsesfullt behandlet».

Men så hender det igjen noe uforklarlig. Også på Åkebergveien treffer obersten på lignende typer av tyske sadister som de han forlot på Nr. 19.:

«Og på min bryllupsdag i oktober lykkedes det meg å få 2 timer utgang av sekretær Weinhold (i dr. Schiedermairs fravær) for å gå til min hustrus grav.

Da så julen nærmet seg, skrev jeg søknad om å få fri hele juleuken, idet jeg henviste til kommissar Feh-

«Retts»oppgjørets bakgrunn

(Forts. fra s. 1).

hos stater, som har tiltrått den.

Det førte da også naturlig nok til skuffelse over hele den senere «nasjonale» linje, og mottrekk overensstemmende med stortingets vilje. Begeistring over det samme i 1945 fra samme hold ut fra den tro, at endelig hadde kongemakten hevdet sin lovbestemte plass, som den tredje statsmakt i konstitusjonen av 1814. Bravader og bauta: Konge, storting og regjering 9. april i Elverum reiste striden for frihet og fedreland». Vås! (Jfr. avsløringstalen).

4de fase: Det kongelige Nei viser seg i 1945 å være et borgerlig nei. Skuffelse over dette over hele den «nasjonale» linje. Hvorfor det? Hvis avslaget hadde noen berettigelse og politisk verdi, måtte det være like godt om det kom fra utenriksministeren, «rette vedkommende».

En viss likhet med tilfellet løven og skinnfelden må antas å være forklaringen.

5te fase og lenge etter:

«Me fikk ikke lov til å vera neutrale».

III.

Med denne siste opplysning går «parlamentarismen» ut av bildet selv hos dem, som måtte tro, at det er et i en folkerettslig konflikt saklig og relevant argument. Bautaen bør derfor like godt gå samme vei og anbringes i Glomdalsmuseet blant rarite-

ters tilbud i august om en rekreasjonsferie. Men denne søknad leverte Weinhold tilbake til meg, idet han sa, at uten rettens samtykke kunne der ikke gis mere enn 3 dagers fri. Men, tilføyet han, det gikk jo an å be om fri 2 ganger 3 dager med litt mellomrom. Ja, så gjorde jeg dette i en ny søknad. Men jeg fikk nok bare innvilget for 3 juledager, muntlig av dr. Schiedermair, da han kom på en kort inspeksjonsvisitt noen dager før jul. Julen fikk jeg altså feire i fullstendig frihet, sammen med mine nærmeste, likesom jeg også fikk anledning til å hilse på enkelte andre, bl. a. biskop Berggrav og fru Gudrun Winther. — Tidligere hadde Hannevig hatt 2 dage fri i anledning av sin datters konfirmasjon. Og Bjørn-Hansen fikk 3 dage fri ved sin datters bryllup og julekvelden».

Etter en slik julepermisjon — den i 1942 — var det godt å komme tilbake i de rolige og vante fengselsforhold igjen:

«Selv ble jeg ved returen overrasket med å finne en hummer som julegave fra

tene der. Så kunne vi kanskje le litt sammen over livets komikk. Det turde være sundt.

IV

Den grunn til å velge krig, som etter dette står igjen alene, er altså løftet om øyeblikkelig og tilstrekkelig hjelp, som man hadde bedt om. Et slikt tilbud er selvfølgelig i seg selv ingen grunn til å gå til en krig, allermest for en stat, som hevder nøytralitet som sitt mål i alminnelighet og endog hadde kunngjort det overfor den herskende stormaktskonflikt. Det vil vel heller ingen påstå i dag.

Tilbudet er altså fremkommet etter anmodning fra norsk side. «Hjelperen» kunne for skams skyld ikke godt gjøre det, etter det som nylig hadde passert.

Man hadde forberedt seg på å motta ham «med åpne armer» (er det ikke slik myten om forholdet mellom oss quislinger og tyskerne lyder?) som invaderende venn, men han var ganske enkelt uteblitt, åpenbart vel tilfreds med å ha fremkalt samme situasjon her som i Danmark, nemlig spredning av fiendens stridskrefter.

Men nu var han altså så å si dradd inn etter frakkeskjøtene og da skulle der altså ikke mer til enn et løfte om hjelp for å få Norge til å gå med i krigen mot egen fiende. Følgelig kom da også løftet om øyeblikkelig og tilstrekkelig hjelp (mindre kunne ikke godt gjøre det) og

*

Hjørdis Burell på cellebordet mitt foruten blomster og andre hilsener. 1. juledag ble der traktert med en julekake til hver fange. Til middag vanket noe så flott som hermetisk Oslo-skinke (av gammel beholdning ved Botsfengslet) med surkål samt grønn ertesuppe».

Disse oberstens erfaringer med hensyn til tyskernes behandling av fanger — selv måtte han vel som benådet dødsdømt fange høre til en av de alvorligere kategorier — er naturligvis like interessante som de formodentlig er ubehagelige for alle dem som har fremstillet forholdene anderledes enn den sannhetskjærlige oberst. Det som forundrer oss mest er ellers at obersten virkelig har trodd at det var lov å si sannheten på denne måte, selvom han pynnet på det hele med en noe mindre begavet gjengivelse av de tåpeligste rykter. Nå vet han at slikt ikke går an, der han gråter over den bortkomne bok, og et noe plettet nasjonalt rykte. For også av enfoldigheten forlanges det i våre dager en konsekvent «nasjonal holdning» til sannheten og begivenhetene.

Pekings skygge

(Forts. fra s. 4).

Han ikke engang hadde en sten å legge sitt hode mot. Han som sa at hva gagnar det et menneske å vinne all verden (d. v. s. all verdens gull) men tar skade på sin sjel. Vi tok Hans navn, men vi fornekter Hans ånd og lære, derfor virker det skremmende når en «hedning» gjør som Han lærte, men uten å kalle seg en kristen.

Hva er det som egentlig har skjedd siden Krustsjøen jages til kapitalismens hellige land, U. S. A. og Eisenhower til kommunismens Mekka, Moskva? Jo, Den gule fare er blitt en dødelig fare for Vest, både for den kapitalistiske og den kommunistiske del. Før var det japanerne som representerte Den gule fare, nå er det kineserne og kanskje inderne.

Det som er hendt er at Østens tre store kulturfolk, kineserne, inderne og japanerne nekter å bøye kne for Vestens gud, Gullet, og fornekter Gullet jordiske treenighet: Bethlehem Steel, Standard Oil og

han kom da også med et **utilstrekkelig** antall tropper av slett kvalitet (jfr. general Clark), som like øyeblikkelig trakk seg ut igjen, så snart det hele var vel i gang.

Men man må jo anerkjenne det utviste mesterskap i å få andre nasjoner til å gå sine ering og etterpå attpå til få takk for æren, eksempelvis ved doctorpromosjoner honoris causa.

V.

Norge og Danmark stod i 1940 og ved krigens slutt i 1945 i samme stilling. Danmark hadde valgt en okkupasjonsavtale, da man der ikke led av parlamentariske anfektelser. Danmark stod kanskje en smule bedre, da dette land ble befrikket først som det heter (til gubben Nygaardsvolds store forargelse. Han fornektet seg ikke). Men det norske eventyr hadde kostet over 10 000 menneskeliv, bombing fra hjelpeplan i vest, tap av mesteparten av handelsflåten og en tyskerkonto på over 13 milliarder kroner. M.h.t. de 13 milliarder kan det kanskje være til noen trøst, at mesteparten må være havnet i lommeene til den store flokken av «gode nordmenn», som utgjorde tyngden i Deutsche Handelskammer i Norge, vel mer og mindre via tyskerarbeiderne. Men selvfølgelig er det bittent for dem, som drog av med pengene, at kontoen ikke ble større, men det forhindret NS, som i følge bankdirektør Rygh satte bokkeben overfor de tyske

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Indian Gum. Eller for å si det enklere: I dag må oljen til Østens lamper leveres på Østens betingelser ikke ved diktat fra Moskva, London eller New York.

Vestens økonomiske systemer, kapitalismen som kommunismen, betyr en uavlatelig krig, handelskrig. I daglig tale kalles denne ødeleggende kamp for fri konkurranse eller fredelig sameksistens. Når systemene så holder på å bryte sammen av indre motsetninger, må det settes igang en verdenskrig for at Gullet fortsatt skal kunne beholde sin allmakt over menneskenes sinn. I krig, i handelskrig som i verdenskrig, er det enten kvitt eller svart, kvite er ens medkjempere, uansett, svarte er alle motstandere, og de skal avlives. Før var det kommunismen, jernteppet og russerne, nå er det bambusteppe og kinesernes brutalitet. Kinesernes brutalitet mot hvem?

Før første gang står Vesten for fullt alvor overfor risens brødkorn og som kulturgrunnlag. Risens en naturlig hindring for at amerikansk hvete kan omsettes i Østen. Og hva så, skal hvete brenningen ta til igjen for å vedlikeholde spekulasjonen på hvetebørsen? Har Østen mineraler eller olje. Ja hvem vet, ett vet vi, der er overflod av arbeidskraft og arbeidsliv. Vi vet også at Østen ikke behøver Gullet for sin oppbygning, heller ikke det jødisk-babylonske pengesystem.

Og nå gjelder det om å gjøre Østen til Satansk verk, det er oppgaven for Vesten i dag. Da Vesten kastet to atom-bomber over et asiatisk folk, da ble Vestens kultur dømt til døden. Hva har så utøveren — U. S. A. opplevet siden den dag, nederlag og tilbakeslag. På nippen til å bli jaget til havs, oppholdende den latterlighet som kalles Formosa.

Det er mangt som har endret seg siden 1933, vi er blitt eldre og er blitt konfrontert med uavviselige realiteter. En gang var «Untergang des Abendlandes» en overspent boktittel, i dag er det en bitter realitet.

La Moskvas, Londons og New Yorks svartpropaganda mot Østen gå deg forbi.

Alfred Dale.

krav. Det er jo galt, alt det vi har gjort!

VI.

Der trengtes sannelig på mange hold en tåkelegging og en mørklegging av litt av hvert. På det politiske område grep man til det såkalte rettsoppgjør, som ble satt i scene ved «Elverumsfullmakten». Denne hadde fristet en forholdsvis beskjedne tilværelse i London bl. a. til legalisering av forhold, som det å være alene i London, hadde ført med seg. Nu kom den for

Britiske rettsbrudd tilsjos —

(Forts. fra side 5).

I begge kriger overlot det nøytrale Norges regjeringer til Rederforbundet å skjulte handelsflåten inn for engelsk behov. I første verdenskrig — forteller Karl A. Dahl — at tonnasjen skulle overlates England for en frakt som i følge tonnasjeprisen såvidt dekket krigsforsikringen. Ved tilbakeleveringen var båtene i den grad ødelagt eller dårlig vedlikeholdt at det ble svære reparasjonsomkostninger, og det ikke krigførende Norge hadde mistet ca. 45 % av flåten, mens det krigførende Englands tap var ca. 42 %.

Skipsfører Karl A. Dahl forteller:

Jeg skal først forklare ubåtkrigens begynnelse fra tysk side, og hvordan denne etterhånden ved engelske foranstaltninger ble tvunget inn i den brutale torpedering uten varsel — og holder meg da kun til opplysninger jeg har direkte fra første hånd.

Til London kom omtrent alle krigsforliste folk fra nærmeste omgivelser til sjøforklaring, b. a. skipsførere av alle nasjoner. De hadde som regel noen spesielle stamkaféer hvor de møttes — der samlet seg dessuten av den grunn også alle skibshandlere, water clerks (selgere). Alt som foregikk av interesse for sjøfolk ble på disse steder fortalt og kommentert, således at vi kunne holde oss meget godt underrettet om forhold og begivenheter, som ikke alltid kom frem i avisene.

Straks etter krigsutbruddet i 1914 trafikerte en tysk ubåt — U 29 — den britiske kanal. Denne båt ble meget fordelaktig omtalt for sin gentleman-opptreden. Ubåte-

alvor til heder og verdighet.

«Ja, en løgn kan endevendes, stases opp med brask og bram, kledes i en nygjort ham, saa dens magre skrot ei kjendes».

VII.

Det ble ved en leilighet uttalt i stortinget av en mann, som åpenbart trengte til å styrke sin egen tro, ihvertfall andres, at der hersket ikke tvil om rettsoppgjørets lovlig-
het.

Der hersker i dag blandt rettsindige mennesker ikke tvil om «retts»oppgjørets ulovlighet. Men der er en del som ikke er rettsindige nok til å ta konsekvensene av det. De som holder seg for ørene er der intet å stille opp mot. Dem om det. De må vel selv vite, hva de ideligen har ropt hurra for de siste femten år — og fortsetter med. Nu ja, det siste er kanskje noe sterkt sagt.

Olaf Holm.

ne opererte på denne tid nesten alltid i ivervannsstilling, flyvemaskiner var ikke da anvendt som nu, og var ikke noe farlig våpen for ubåtene. Disse hadde kun å dukke og passe på destroyere o. l. patruljeskib.

Når U 29 praiet et koffardiskib ble dette først beordret til å stoppe og sette båt på sjøen for å ro ombord med skibspapirene. Skulle skibet senkes, brukte ubåtføreren å si: «I am sorry captain, but I have to sink your ship» — hvorefter mannskapet fikk god tid til å gå i båtene. Det hendte sågar flere ganger ved sterk fralandsvind at ubåten slepte livbåten et stykke nærmere land for å spare mannskapet for en hård rotørn. Der opererte også selvfølgelig tyske ubåter andre steder på lignende måter — men jeg holder meg til denne som jeg har den beste, direkte underretningen om.

Som en forstår, ble der den første tid senket nokså meget tonnasje, og engelskmennene la derfor sine hoder i bløt for å komme denne senkningen til livs. Det første tiltak var store plakater oppslått bl. a. på alle tollboder — i disse ble det utlovet en belønning på 500 pund til alle fartøyer som kunne gi underretning om tilstedeværelse av ubåt — 200 pund (såvidt jeg husker) for slik underretning som kunde føre til at denne ubåt ble senket av marinefartøyer — samt 1000 pund til det koffardiskib som selv kunde senke en ubåt. Det siste altså helt ulovlig «Civil war». Ikke lenge etter ble U 29 senket av et engelsk skib, som etter sigende nylig var hjemkjøpt til England.

Etter sjøforklaringen gikk denne senkning for seg slik at U-båten lå på damperens s.b.baug. Kapteinen bakket ikke helt av, men lot sitt skib ha litt sig forover — hvilket antagelig fra U-båten ble forklart med at han ønsket at mannskapet med skibspapirene skulle ha kortere rotørn, mens disse holdt på å sette ut skibsbåten, var skibene derfor kommet hverandre nokså nær — hvorefter føreren slo full fart forover og rent rett på og over U-båten, som sank på øyeblikket. Denne fører fikk sine 1000 pund og en helts berømmelse i de engelske aviser for sin død.

I de etterfølgende tider begynte engelskmennene å bevæpne sine skib, mens de nøytrale lands skib ble malt med sitt lands flagg på skibssiden, samt skibets og nasjonens navn i 50 cm bokstaver for å skille nøytrale skib fra beveggede engelske. Dette ble foretatt etter tysk oppfordring. Engelske skib ble som følge av bevegningen behandlet som krigsskib og selvfølgelig torpedert uten varsel.

Dette gikk en tid, men en dag jeg gikk langs bryggene i Rouen passerte jeg et lasteskib hvor to mann var beskjeftiget med å male svensk flagg på skibssiden, samt navnet «Svend av Sverige». Disse folk talte engelsk — hvilket jeg syntes var noe påfallende — især da på denne tid antagelig alle nøytrale skib allerede var reglementert malt. Jeg spurte disse to på engelsk om skibet var engelsk — svaret var både kort og overlegent: «Supposed to be». Jeg gikk så videre til akterenden av skibet, og der fant jeg med uthevede bokstaver — men overmalt — et engelsk navn som jeg nu ikke husker med hjemsted West Hartlepool — likesom skibet ved nærmere ettersyn viste seg å ha kanon på hytten på akterdekket.

Engelskmennene hadde altså da begynt å misbruke nøytrale farver og navn. Kommet ombord til meg selv — og ved konferanse med andre førere — kom vi til det resultat at dette falskneri, som senere ble praktiser i stor utstrekning, vilde foranledige at alle skib vilde bli behandlet likt. Jeg kan forsikre om at ingen var begeistret for disse krenkelser, som vi forutså ville gå ut over oss nøytrale for ettertiden, da malingen på skibssiden ikke lenger kunne være oss til noen beskyttelse. Den uinnskrenkede undervannskrig med torpedering uten varsel, ble også senere et faktum for alle skib som farte på England. Tyskland trakk opp en linje rundt Storbritannia, som ble erklært for krigssone — og meddelte at alle skib innenfor denne ville bli torpedert uten varsel. At England tross dette oppbragte og tvang nøytrale skib inn i denne krigssone, bl. a. til Kirkwall for visitasjon, og senere rekvirerte og bevegnet en stor del av vår handelsflåte — som de brukte der hvor krigsfaren var størst — kjenner vi vel alle — og at det nøytrale Norge som følge herav tapte mere tonnasje pro rata enn det krigførende England.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 20 — Oslo

LØRDAG 5. DESEMBER 1959

FOLK OG LAND

7

Riksdagsbrannen i Berlin

(Forts. fra s. 1)

ner og forfalskninger som ble tilvirket av de kommunistiske agitprop-spesialistene i propagandalaboratoriet i Paris.

Den jødiske forfatter Arthur Koestler har, etter at han forlot kommunismen, i et par bøker hensynsløst avslørt Willi Münzenbergs spill i Paris, som han betegnet som «et verdensomspennende antifascistisk korstog, som ble til en enestående prestasjon i propagandaens historie».

Koestler skriver blant annet:

«Münzenberg skapte internasjonale utvalg, kongresser og bevegelser akkurat som en tryllekunstner som rister kaniner frem av hatten sin: hjelpekomiteen for fascismens ofre, såkalte «utvalg for overvåking og demokratisk kontroll», internasjonale ungdomskongresser etc. Hver eneste en av disse maskerte partiorganisasjoner kunne stolt vise til et skilt utad med en liste høyt aktede personer — deriblant engelske hertuginner, amerikanske lederskribenter og franske vitenskapsmenn, av hvilke de fleste aldri hadde hørt tale om. Münzenberg og som anså Komintern for å være et fantasifoster av Goebbels i den hensikt å skremme».

Mesterverket utførte Münzenberg og hans krets av kommunistiske intellektuelle — størsteparten var jøder — noen måneder etter riksdagsbrannen ved utgivelsen av de fornemte utstyrte så kalte brunbøker I og II, som i adskillig hundre tusen eksemplarer ble distribuert på alle verdens språk. Tittelen på den første var «Brunbok om riksdagsbrannen og Hitlerterroren, forord av Lord Marley» og på den annen «Brunbok II — Dimitroff contra Göring, avsløringen av de virkelige mordbrennerne».

Disse bøker, som den dag i dag i den demokratiske verden utgjør katekismen for alle veloppdragne antinazister, ble straks den kilde fra hvilken verdenspressen siterte, kommenterte og skrev sine lederartikler om riksdagsbrannen. Her fantes vitneutsagn, dokumenter og avsløringer — alt sammen fantasier og forfalskninger produsert i det Münzenbergske heksekjøkken i Paris. Forordet, som ble forfattet av Münzenberg og hans hjelper jøden Otto Katz — under den spanske borgerkrig kjent som André Simone — gjorde et solid inntrykk ettersom det var undertegnet av det britiske overhusmedlem Lord Marley. Den eneste befatning han hadde med forordet var imidlertid å kvittere for et pent beløp!

Arthur Koestler, som selv var med på å lage disse «brunbøker», er forbauset over hvor lett det gikk å «overbevise det

naive vesterlandet om sannheten i en så fantastisk historie». Vi hadde — fremholder han — ingen bevis, ingen tilgang på vitner: «alt bygget på deduksjon, intuisjon og pokerbløff».

Men — som sagt — rundt omkring i verden satte artikelforfattere og politiske redaktører seg ned og avslørte «de nasjonalsosialistiske mordbrennere», etter at de hadde drukket av dette gift- og hetsbrygg. På samme vis som en lydig under og ikke minst etter krigen engasjerte seg i tyskhetens i mere eller mindre god tro på de av samme heksemestre fabrikerte «bevis» på «tyske krigsforbrytelser».

Det like lysende som forbausende hett med «brunbøkene» stimulerte Münzenberg og hans gjeng til nye prestasjoner i den frekke bløffs tegn. Man besluttet å lage i stand en «motprosess» om riksdagsbrannen, for i denne skinnrettergang å «dømme» Hitler og hans nærmeste menn som de skyldige i mordbrannen. (Denne parodi på en rettergang ble blodig alvor i Nürnberg, hvor demokrat-bolsjevikene hadde galger til disposisjon). Münzenberg & Co. skapte et «undersøkelsesutvalg for oppklaring av riksdagsbrannen» gjennom via sine forbindelser i de forskjellige land å få navneoppgaver over internasjonalt kjente jurister, som så i smigrende skrivelser ble spurt om de ville stille seg til disposisjon «for forsvar av Hitlerbarbariets uskyldige ofre og for opprettholdelsen av retten». Et stort antall erklærte seg villig til dette, og blant dem valgte en ut 8 fra forskjellige land til «den internasjonale juristkommisjonen».

Denne fikk straks enorm publisitet over hele verden, og daglig ble det sendt ut meldinger om nyfundne dokumenter, sensasjonelle vitneutsagn og «uigjendrivelige bevis» på nazistenes skyld. Propagandamøter med kjempedemonstrasjoner ble arrangert forskjellige steder. Bak alt sammen lå Münzenberg-sentralen. Og 14. september 1933 åpnedes i det engelske juristselskaps festsal (Law Society), Carey Street i London, kommisjonens offentlige rettergang, hvor deltagerne fikk en åpningstale av sir Stafford Cripps, senere Moskvaambassadør og medlem av Attlee-regjeringen.

«Rettergangen» ble en lett gjennomskuelig forestilling med vitner bestilt av den kommunistiske sentralen, som tygget drøv på det som stod i brunbøkene og ikke hadde noe nytt å komme med. Münzenberg fikk imidlertid det hele opp med «hemmelige vitner».

Husk bladpengene!

Tysk nydemokratisk uhell.

Nydemokratene i Tyskland har hatt et lite teknisk uhell som volder Dagbladets Bonn-korrespondent stor kvide. Som kjent er det «fra autoritativt hold» slått fast at det er demokratismen som har forpakket all kultur, mens det var barbariet som hersket under Hitler. Så fortelles det imidlertid i det bekymrede Dagblad at teatret «Freie Volksbühne» i Vest-Berlin ikke var heldig med utdelingen av Gerhard Hauptmann-prisen i år. Blant de 229 innleverte skuespill valgte juryen å gi prisen til et som var skrevet av en forfatter som kalte seg Hans Westrup. Og så gikk det ikke bedre enn at det viste seg at denne Westrup ingen annen var enn Hitlertidens SA-dikter Hans Baumann! Det sier seg selv at den høytidelige prisutdeling etter dette lille uhell ble avlyst i hui og hast. For det er jo åndsfrighet i Adenauers nye Tyskland og også i Dagbladet er det høyt under taket.

Grufulle provokasjoner.

Også den finske filmsensur er godt dressert. Den har nå forbudt en film som skulle vært vist i fjernsynet om den finske vinterkrig, da Finland som kjent ble brutalt overfalt

Den kjente tysk-kommunistiske forfatter Theodor Plieviers' tidligere sekretær Harry Schulze-Wilde kan således fortelle at den jødiske kommunistfunksjonær Albert Norden — som nå er «professor i nyere historie» i Øst-Berlin — trådte frem med tilsløret hode og avga vitneprov som «en fra Tyskland kommende SA-fører». Sløret over hodet ble motivert med at han ellers ville være i livsfare ved hjemkomsten til Tyskland, men den virkelige grunn var at hans «utpregede ikke-ariske utseende» ville ha gjort svindelen altfor åpenbar!

Alt dette hindret imidlertid ikke «domstolen» i etter fem dagers forhandlinger å avgi en betenkning hvori det het at «tungtveiende grunner» taler for at ledende personer i det nasjonalsosialistiske partitente fyr på riksdagen. Og den demokratiske presse, ikke minst i vårt eget land, var med på notene som villige håndlangere for de falsknere som allerede da i sin hets- og hatpropaganda preparerte verdensopinionen for krigen mot Tyskland. At rådvillheten er stor over de nå skjedd avsløringer, gir tausheten i den norske presse godt bevis på. I Sverige skriver Svenska Dagbladet i opprørte ordelag mot at «Der Spiegel» forsøker å «renvaske Hitler» et-

av det fredelige Sovjetsamveldet og nordmenn av alle avskygninger samlet inn ryggsekker m. v. til hjelp for de overfalne. Senere ble ryggsekkemottagerne som kjent «nazister» og nektet å hjelpe vestdemokratiene med å åpne Europa for de røde. Ellers beklager russerne seg også over en uhyrlig «provokasjon» fra Tannersosialistenes side, idet disse har planlagt å feire det sosialdemokratiske partis 60-årsdag «slik at det faller sammen med 20-årsdagen for utbruddet av den finske vinterkrigen». Dette skal være en fiendtlig demonstrasjon mot Sovjet, heter det. Vi er redd det kan bli mange slike fiendtlige demonstrasjoner rundt omkring i Europa hvis alle dage da den røde kommuniststat overfalt noen skal være fredet som alminnelige jubileums- og minnedager.

Dødsfall.

Sjefen for Arbeiderpartiets protestanter og påskeopprørere Olav Meisdalshagen er død. Også ellers hadde han sine meningers mot, idet han i statsråd sammen med Lars Moen var alene om å stemme for benådning av professor K. S. Skanche. For dette skal han huskes også av oss. På samme måte som vi med motsatt fortegn husker på dem som trumfet gjennom denne eksekusjon som for alltid vil bli stående som en skamplott på Norges navn.

Lagmannsretten mot fluorisering.

De av våre lesere som har studert det foredrag vi har gjengitt av den amerikanske professor dr. Olivers om det kommunistiske undergravningsarbeid i USA, vil ha lagt merke til at professoren også pekte på de uhyggelige ting som foregikk innen helsesektoren. Spesielt nevnte han således fluoriseringen av drikkevannet. Også her i Norge har vi hatt føling med dette siste i lumske fremstøt av de farlige krefter, og naturligvis

ter at nå engang «alle nazismens historieskrivere, krigsforbryterprosessene i Nürnberg og alle autoriteter (!) overhodet hittil har vært enige om at det var nazistene selv som tente på riksdagsbrannen!» Avisen maner sine tro lesere til trygt å holde fast ved den teorien».

I en avsluttende artikkel i neste nummer skal vi berette ennu litt om denne høyinteressante sak, som så slående avslører hvorledes «verdensopinionen» dirigeres av smarte demagoger og taskenspillere.

var også her en av forgrunnsfigurene helsedirektør Evang. I Gjøvik trumfet som bekjent bystyrets flertall gjennom at drikkevannet skulle fluoriseres, men endel forstandige og modige borgere av byen innbragte saken for domstolene. Herredsretten ga heldigvis klagerne medhold, men de bekymrede helsevoktere i kommunen ga seg ikke og anket til lagmannsrett. Nå har lagmannsrettens kjæremålsutvalg forkastet anken og stadfestet herredsrettens dom. Så spør det da om kommunens vedkommende anker til høyesterett. Det er vel kanskje trolig, for der kan en visselig finne støtte for noe av hvert av farlige og underlige gjerninger. Inntil videre har rettene forbudt tilsetning av fluor inntil det foreligger avgjørelse ved rettskraftig dom i saken.

Skorzeny som taler for amerikanerne.

Mussolinis befrier, den berømte krigshelt Otto Skorzeny har til stort raseri for Dagbladets Bonn-korrespondent, fredshelten Jon-Hjalmar Smith vært hovedtaler ved en tilstelning som amerikanske offiserer holdt i Madrid til ære for amerikanere som falt under annen verdenskrig. Skorzeny var «en medarbeider av sikkerhetspolitijefen Ernst Kaltenbrunner som ble dømt til døden og hengt i 1946», forteller Dagblad-korrespondenten rystet. Han vet også å fortelle at «fra tid til annen blir det hevdet at Skorzeny organiserer fascistiske grupper i forskjellige land, men det foreligger ikke noen avgjørende beviser for det». (!) Det verste av det hele er at de amerikanske offiserer var blitt advart på forhånd av bekymrede nydemokrater, men ikke tok noe hensyn til det.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo